

El Capità de Testafort

La Roca del Vallès

Ubicació

Comarca:	Vallès Oriental
Lloc/Adreça:	Turó del castell, 08430
Emplaçament	Al nord-oest del nucli urbà de La Roca
Alçada:	173 m

Coordenades:

Latitud:	41.59146
Longitud:	2.32812
UTM Est (X):	444002
UTM Nord (Y):	4604636

Classificació

Número de fitxa	08181-22
Àmbit:	Patrimoni immaterial
Tipologia	Tradició oral
Estil / època:	Popular
Estat de conservació	Bo
Protecció	Inexistent
Accés	Fàcil
Ús actual:	Científic
Titularitat	Pública
Fitxes associades:	
Castell de la Roca	
Autoria de la fitxa	Jacob Casquete Rodríguez
Data de registre de la fitxa:	dj., 03/02/2011 - 01:00

Descripció

La tradició oral que envolta a la Roca està plena de llegendes, contes i narracions vàries de la cultura popular. Aquestes històries, moltes transmeses oralment i altres d'escrites, són més fruit de la imaginació

col·lectiva que no pas de la realitat històrica, també present. Cal diferenciar entre aquelles històries que són exclusives del lloc i d'altres que formen part de la narrativa folklòrica general catalana i l'única cosa que fan és enquadrar els fets en diferents llocs tradicionalment històrics i màgics. En el cas del castell de La Roca, el paisatge, l'encant, el nexa d'unió amb la gent del lloc, i com no, la pròpia història han provocat que al voltant seva es creessin diferents històries. La més coneguda és la que fa referència al Capità de Testafort que a continuació transcrivim: "Els senyors del Casell de la Roca tenien al seu servei un matrimoni molt estima que durant molts anys els havien servit amb fidelitat i honradesa. Un dia, desgraciadament van desaparèixer i els senyors van contractar un jove matrimoni en el seu lloc. Des d'aquell dia començaren a succeir fets misteriosos al castell: desapareixia bestiar, morien servents, fins i tot un matí el senyor del castell va aparèixer mort: l'havien assassinat. Totes les sospites apuntaven al jove matrimoni que servia els senyors, de manera que van ser despatxats, sense posar fi a les malifetes: van segrestar el fill dels castellans, que només era reconegut per un forat que tenia a l'orella . Després van passar uns anys de tranquil·litat, fins que una banda de lladres, encomanats per un home anomenat Testafort, portaren el pànic de nou a la comarca. Una nit, els lladres, van assaltar el Castell de la Roca, però van ser vençuts i el seu capità, Testafort, empresonat. La senyora del castell va voler veure qui era Testafort i, amb sorpresa, va descobrir que era un jove valerós i ben plantat i que, a més, tenia un forat a l'orella. Era, per tant, el seu fill, aquell nadó que s'havien emportat per ensenyar-li el mal camí. Quan Testafort va conèixer la veritat, va renunciar a la seva vida anterior. I gràcies a la seva devoció cap a la Verge de Montserrat va fer com a ofrena una corona lluminosa" (CAMPOY 2006: 133-134).

Història

La primera menció que apareix del castell de la Roca del Vallès data vers el 1024 en una documentació on el propietari n'era Arnau Mir per encàrrec del comte de Barcelona Ramon Berenguer I, però més tard aquest el donà a Guillem de Muntanyola o de Vacarisses. Quan aquest va morir, fou succeït pels seus fills Renard Guillem de Sarroca i Bernat Guillem. Posteriorment fou propietat de Ramon de Cabrera, i el 1287 consta com a senyor Pere Marquès. Vers el 1374 passà al seu descendent Pere Arnau Marquès, que el 1405 el vengué a Ramon de Torrelles, senyor de Rubí. Els descendents de la família, partir de l'any 1463, el van reformar i consolidar i l'hi van donar un aspecte més de palau que de castell medieval (cal mencionar que el castell va ser destruït a la meitat del segle XVII i no va ser fins l'any 1952 que va ser reconstruït). El castell tornà a canviar de propietari a principi del segle XVIII, entrant a formar part del patrimoni dels Sentmenat, amb Fra Miquel de Torrelles i Sentmenat, el qual el va cedir a la comunitat de prev" de Santa Maria del Mar. Més endavant, durant la desamortització de Mendizàbal, passaria a ser, després d'altres famílies, de la família Alomar i finalment, l'any 1949, el compraria Antoni Rivièrre i Manén actual propietari.

Bibliografia

BARRAL I ALTET, X. [et al.] (2000): Guia del Patrimoni Monumental i Artístic de Catalunya. Volum 1: Baix Llobregat, Barcelonès, Maresme, Vallès Occidental, Vallès Oriental. Ed. ECSA, Barcelona.

CAMPOY, G.; DURAN, A.; JURADO, R. (2006): Llegendes dels Castells del Vallès Oriental. Marge books, Barcelona.

CATALÀ I ROCA, P. [coord.], (1991): Els Castells catalans: Volum II. Ed. Dalmau, Barcelona.

ENCICLOPEDIA CATALANA ON-LINE (n. d.): L'enciclopèdia. Consultada el febrer-juny de 2010.

DEPARTAMENT DE CULTURA I MITANS DE COMUNICACIÓ (s. n.): Inventari del Patrimoni Arquitectònic. Obtinguda el 15 de gener de 2011.

IPA. Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya, La Roca del Vallès, 1988.

MASSAGUÉ I TORNÉ, J. M. [coord.] (2011): Pla especial i catàleg del patrimoni de La Roca del Vallès. Ajuntament de la Roca del Vallès, La Roca del Vallès.

PLADEVALL I FONT, A. [et al.], (1991): Catalunya Romànica. Volum XVIII, El Vallès Occidental, el Vallès Oriental. Enciclopèdia Catalana, Barcelona.